

РЕШЕНИЕ

№ 12781

гр. София, 11.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 11.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разглежда дело номер **9015** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно–осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на С. С. С., [ЕГН], с адрес в [населено място], срещу Решение №ПИ-265/22.08.2024 г. на директор на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на С. срещу Разпореждане с изх.№С240022-137-0005717/11.07.2024 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., в което е обективизиран отказ за погасяване по давност на задължения.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно, като издадено в противоречие с материалния закон и неговата цел. Излагат се аргументи, че така установените публични задължения са погасени по давност, като в случая е изтекла абсолютната погасителна давност и следва да бъдат отписани. Цитира се съдебна практика относима към правния спор .

Жалбоподателят, моли съда да отмени оспорения акт , както и потвърденото с него Разпореждане с изх.№С240022-137-0005717/11.07.2024 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С. . В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв.Г., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Не претендира разноски.

Ответникът по касационната жалба – зам.директорът на ТД на НАП С., представляван от юрисконсулт Й., оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение.

Софийска Градска прокуратура- редовно призована, не изпраща представител и не взима становище по жалбата.

Административен Съд С. - град, III-то отделение, 57 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по

оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

В ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело №22150034605/2015 г. за събиране на установени и изискуеми публични вземания на С. С. С., ЕГН: [ЕГН], установени с годни изпълнителни основания общо в размер на 9 384,16 лв., в т. ч. главница в размер на 1 251,62 лв. и лихва в размер на 8 132,54 лв., считано към 19.08.2024 г. В допълнение, отписани по давност от същото са 3 377,90 лв.

Във връзка с образуваното изпълнително дело на основание чл.221 от ДОПК е издадено Съобщение за доброволно изпълнение изх. №034605/2015/000001/ 30.04.2015 г.

За обезпечаване на публичните задължения по изпълнително дело №22150034605/2015г., съгласно чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1, във връзка с чл. 195, ал. 1 - 3 от ДОПК, е издадено Постановление изх. №С180022-022-0001437/19.01.2018 г. от публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е наложен заповест:

- върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, включително по депозити, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и суми, предоставени на доверително управление, находящи се в „СОСИАТЕ ЖЕНЕРАЛ ЕКСПРЕСБАНК“ и „ИНТЕРНЕТЪНЪЛ АСЕТ БАНК“.

- върху трето задължено лице работодател „АТЛАС ЮТИЛИТИС“ ЕАД съгласно сключен трудов договор на 01.07.2002 г.

- върху трето задължено лице работодател „БГ ПРОДАКШЪН“ ЕООД съгласно сключен трудов договор на 29.08.2008 г.

На основание чл. 202, ал. 1 от ДОПК са издадени и връчени заповестни съобщения до банките на 19.01.2018 г. по електронен път. От заповестните съобщения до третите лица-работодатели има данни за връчване само на „АТЛАС ЮТИЛИТИС“ ЕАД, на 02.03.2018 г. чрез пощенски оператор. На 18.09.2020 г. е подадено възражение за давност с искане до публичен изпълнител да погаси задължения по данъчни декларации от 2011 г. до 2014 г. На 02.11.2021 г. е издадено Разпореждане с изх.№С210022-137-0007088/02.11.2021 г. от Л. Й., публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което една част от задълженията се погасяват по давност, а за друга част е постановен отказ. Актът е връчен на деклариран електронен адрес [електронна поща] на 03.11.2021 г.

На 13.06.2022 г. е направена електронна справка от регистър на банковите сметки и сейфове към БНБ, от която се вижда, че лицето притежава банкови сметки в „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“, „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ и „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“, а наличната сметка в „Е. БАНК“ е закрыта (действала в периода от 2012 г. до 30.04.2020 г.).

Съгласно чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК за обезпечаване на публичните задължения по изпълнително дело №22150034605/2015 г. е издадено Постановление изх.№С220022-022-0039244/13.06.2022 г., с което е наложен заповест върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, включително по депозити, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и суми, предоставени на доверително управление, находящи се в „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“, „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ и „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“. Постановлението е връчено чрез писмо с обратна разписка на 24.06.2022 г. Същото не е обжалвано и влязло в сила.

На основание чл. 202, ал. 1 от ДОПК са издадени заповестни съобщения до банките. Съгласно получен отговор от 15.06.2022 г. от „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, лицето има една открита банкова сметка, заповестта е наложена на 13.06.2022 г. Съгласно получен отговор от 17.06.2022 г. от „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“, заповестта е наложена и в сметките няма наличност. Съгласно получен отговор от 13.06.2022 г. от „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“, заповестта е

наложен и в сметката няма наличност.

На 10.07.2024 г. е подадено искане, с приложения към него, за отмяна на обезпечителна мярка заповор върху банкова сметка в „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“, наложен с Постановление изх. №С220022-022-0039244/13.06.2022 г. Публичният изпълнител е установил, че липсват регламентираните основания за отмяна на основание чл. 208, ал. 2 от ДОПК, като е издаден отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки с изх. №С240022-012-0000055/10.07.2024 г., връчен на 11.07.2024 г. по електронен път. В решението се посочва, че към момента на неговото, актът се оспорва пред АССГ и не е влязъл в сила.

На 10.07.2024 г. е подадено възражение с вх. №С240022-000-0371244/ 10.07.2024г. за погасяване на задължения по давност. На 11.07.2024 г. е издадено Разпореждане с изх. №С240022-137-0005717/11.07.2024 г. от публичен изпълнител Л. Й., с което е постановен отказ за погасяване, тъй като е налице спиране на давносния срок с наложени обезпечителни мерки по изпълнителното дело. Актът е връчен на деклариран електронен адрес [електронна поща] на 11.07.2024 г.

Срещу постановеното разпореждане, С. е подала жалба с вх.№59-00-499/17.07.2024 г. по описа на ТД на НАП-С..

С Решение №ПИ-265/22.08.2024 г. директора на ТД на НАП С. е оставил подадената жалба от С. С. с вх.№59-00-499/17.07.2024 г. по описа на ТД на НАП-С., срещу Разпореждане с изх. №С240022-137-0005717/11.07.2024 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С. без уважение, като неоснователна.

В хода на съдебното производство са приети приложенияте по административната преписка писмени доказателства, Жалбоподателят не е ангажирал други доказателства и не е направил доказателствени искания.

Административен Съд С. - град, III-то отделение, 57 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е било съобщено на жалбоподателя чрез връчването му на 30.08.2024 г. по електронен път /лист 23 от делото/. Жалбата е подадена до АССГ на 09.09.2024 г. (понеделник) чрез административния орган, т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Решението на Директора на ТД на НАП С. е издадено в рамките на законоустановената компетентност на органа по място, по материя и по степен, а именно на заместник директора на ТД на НАП С. – С. П., действаща като Директор на ТД на НАП С., оправомощена със Заповед на изпълнителния директор на НАП №ЗЦУ-ОПР-13/15.04.2023 г. (л.24 от делото).

Съгласно чл. 266, ал. 1 от ДОПК, Директорът на ТД на НАП С., като компетентна териториална дирекция, в съответствие с правомощията си, се е произнесъл с решение по оспореното пред него разпореждане, с което е оставил жалбата без уважение, като неоснователна.

С оглед изложеното обжалваното решение представлява валиден административен акт, издаден от компетентен орган.

Настоящият състав на съда намира, че оспореното Решение №ПИ-265/22.08.2024 г. е издадено в законоустановената писмена форма, съдържа изискуемите реквизити и е мотивирано.

Не се установят по делото и допуснати от административния орган съществени нарушения на процесуалните правила.

Така издаденото решение е материалнозаконосъобразно и не противоречи на целта на закона.

Спор по фактите, засягащ размера и основанията на публичните вземания, за които е поискано да бъдат приети за погасени по давност, няма. Спорът е правен и се свежда до отговор на въпроса, изтекла ли е абсолютната погасителна давност, относно безспорно установени публични държавни вземания по ДДФЛ, ДОО, ФГВРС и ЗО – Декларация – образец 6, за периоди 01.01.2013 - 31.12.2013 г.; 01.01.2014 - 31.12.2014 г.; 01.01.2015 - 31.12.2015 г. и 01.01.2016 - 31.12.2016 г. по изпълнително дело №22150034605/2015 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 3, т. 2 от Наредба Н-8 от 29.12.2005 г. (отм. ДВ бр.1 от 3 януари 2020 г.), действаща към 2013 г., 2014 г., 2015 г. и 2016 г., Декларация обр. №6 се подава от самоосигуряващите си лица - еднократно до 30 април за дължимите осигурителни вноски за предходната календарна година. Това е крайната дата за доброволно плащане на задълженията, след който момент те подлежат на принудително събиране.

В чл. 171 от ДОПК, регламентиращ давностния срок, законодателят не предвижда при броенето му разделяне на задълженията дължими вследствие на подадени различните видове декларации (годишни или месечни). Отправната точка на правилното изчисляване на сроковете е в коя година е следвало данъкът да бъде платен.

Съгласно разпоредбата на чл.171, ал.1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5 - годишен давностен срок, считано от 01.01 на годината следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е посочен по кратък срок. Ал.2 на същата разпоредба посочва, че с изтичането на 10 - годишен давностен срок, считано от 01.01 на годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността.

Съгласно §13 ПЗР на ЗИД към Закона за здравето, сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание на 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичане на 7 дни от обнародването на този закон в ДВ. В § 44 е предвидено, че законът влиза в сила от 14 май 2020 г. Нормите на ЗМДВИП дерогират общите норми на ДОПК, спряна е абсолютната погасителна давност. На основание § 29, т.2 т ЗМДВИП във вр. с § 52 от ПЗР на ЗМДВИП, давностните срокове спират да текат от 24. 03. 2020 г. и съгласно §13 ПЗР на ЗИД към Закона за здравето са възобновени, считано от 22. 05. 2020 г. Така във връзка с ЗМДВИП давността е спряна за 59 дни, с колкото се удължава 10 –годишния срок на абсолютната погасителна давност.

И тъй като за времето на спиране на давността, давностният срок не тече, периодът на спиране не се включва в периода на давността - с него той се удължава. След отпадане на основаниято за спиране или изтичане на срока на спиране, определен в Кодекса, давностният срок продължава да тече, като същият е равен на разликата между целия срок на давността и изтеклото време до спирането.

В конкретния случай задълженията, за които жалбоподателят оспорва пред съда, че неправилно е отказано погасяването им по давност, са задължения за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2016 г.

Задълженията за лихви по Данъчна декларация образец №6 /УПФ, ДОО, ЗО/ №220021504163817/30.04.2015 г. и Данъчна декларация по ЗДФЛ №2202И0067384/30.04.2015 г. за период от 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г. са изискуеми от 30.04.2015 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, а именно 01.01.2016 г. В рамките на този петгодишен срок от 01.01.2016 г. до 01.01.2021 г. е издадено Постановление изх. №С 180022-022-0001437/19.01.2018 г., за налагане на обезпечителни мерки върху банкови сметки на лицето в „СОСИАТЕ ЖЕНЕРАЛ ЕКСПРЕСБАНК“ и трето лице работодател, представляващи

действия по чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, спиращи давностния срок. Отделно е издадено Постановление изх. №0220022-022-0039244/13.06.2022 г., с което са наложени обезпечителни мерки върху банкови сметки на лицето в „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“, „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ и „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“, също представляващи действия по 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, поради което за задълженията се прилага разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, като към момента не е изтекла абсолютната десетгодишна давност започнала да тече от 01.01.2016 г.

Задълженията за лихви по Данъчна декларация образец №6 /УПФ, ДОО, 30/ №220021604273615/03.05.2016 г. и Данъчна декларация по ЗДДФЛ №2202И0094537/03.05.2016 г. за период от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. са изискуеми от 03.05.2016 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, а именно 01.01.2017 г. В рамките на този петгодишен срок от 01.01.2017 г. до 01.01.2022 г. е издадено Постановление изх. №С180022-022-0001437/19.01.2018 г., за налагане на обезпечителни мерки върху банкови сметки на лицето в „СОСИАТЕ ЖЕНЕРАЛ ЕКСПРЕСБАНК“ и трето лице работодател, представляващи действия по чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, спиращи давностния срок. Отделно е издадено Постановление изх. №С220022-022-0039244/13.06.2022 г., с което са наложени обезпечителни мерки върху банкови сметки на лицето в „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“, „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ и „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“, също представляващи действия по 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, поради което за задълженията се прилага разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, като към момента не е изтекла абсолютната десетгодишна давност започнала да тече от 01.01.2017 г.

Задълженията за лихви по Данъчна декларация образец №6 /УПФ, ДОО, 30/ №220021704399767/02.05.2017 г. и Данъчна декларация по ЗДДФЛ №2202И0127006/ 02.05.2017 г. за период от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г. са изискуеми от 02.05.2017 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, а именно 01.01.2018 г. В рамките на този петгодишен срок от 01.01.2018 г. до 01.01.2023 г. е издадено Постановление изх. №0220022-022-0039244/ 13.06.2022 г., с което са наложени обезпечителни мерки върху банкови сметки на лицето в „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“, „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ и „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“, също представляващи действия по 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, поради което за задълженията се прилага разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, като към момента не е изтекла абсолютната десетгодишна давност започнала да тече от 01.01.2018 г.

По отношение на Задълженията за лихви по Данъчна декларация образец №6 /УПФ, ДОО, 30/ №220021404032472//30.04.2014 г. и Данъчна декларация по ЗДДФЛ №2202И0048749/30.04.2014 г. за период от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г., които са били изискуеми от 30.04.2014 г.: Както е посочено в оспорваното решение, предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, а именно 01.01.2015 г. В рамките на този петгодишен срок от 01.01.2015 г. до 01.01.2020 г. е издадено Постановление изх. №С180022-022-0001437/19.01.2018 г., за налагане на обезпечителни мерки върху банкови сметки на лицето в „СОСИАТЕ ЖЕНЕРАЛ ЕКСПРЕСБАНК“ и трето лице работодател, представляващи действия по чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, спиращи давностния срок. Отделно е издадено Постановление изх. №С220022-022-0039244/13.06.2022 г., с което са наложени обезпечителни мерки върху банкови сметки на лицето в „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“, „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ и „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“, също представляващи действия по 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, поради което за

задълженията се прилага разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК. Правилно е посочено в решението, че към момента на постановяването му от директора на ТД на НАП С. не е изтекла абсолютната десетгодишна давност, започнала да тече от 01.01.2015 г. Съдът обаче констатира, че същата е изтекла след приключване на устните състезания, а именно на 29.03.2025 г.

Предвид изложеното, решението и разпореждането следва да се отменят в тази част, а в останалата да бъдат потвърдени.

За задълженията за период от 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г., от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г., от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г., 10 – годишната давност не е изтекла.

При този изход на делото на жалбоподателя се дължат сторените по делото разноси, съобразно уважената част от жалбата, но такива не са претендирани.

Воден от горните съображения и на основание чл. 268 ДОПК, Административен съд София - град, Трето отделение, 57 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №ПИ-265/22.08.2024 г. на директор на ТД на НАП С., и потвърденото с него Разпореждане с изх.№С240022-137-0005717/11.07.2024 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., в частта, в която с него е отказано да бъдат отписани поради изтекла погасителна давност задължения за лихви по Данъчна декларация образец №6 /УПФ, ДОО, 30/ №220021404032472//30.04.2014 г. и Данъчна декларация по ЗДДФЛ №2202И0048749/30.04.2014 г. за период от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г. , които са били изискуеми от 30.04.2014 г.

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 268, ал. 2 от ДОПК.